

פרשת שמות
תשפ"ה

גיליון 145

א לעבטיגער שפּת

הארת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

זה שמי... זה זכרי לדור ודור!

פניני פרשה

"ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו" (א', א')

בדברי בעל הטורים מובא 'ראשי תיבות' על זה הפסוק: 'ויאדם אשר ליומד היסוד שינים מ'קרא ויאחד ת'רגום ב'יקול נעים י'שר י'חיה שינים ר'יבות א'רוכות לעולם'.

לכאורה יש להבין הקשר בין חיוב קריאת 'שינים מקרא ואחד תרגום' לפסוק זה של שמות בני ישראל הבאים מצרימה.

אולם אפ"ל עפ"י המובא (זוהר חדש שיר השירים) שכל שמות בני ישראל כלולים בתורה: 'שינים ריבוא אותיות לתורה'. וזהו "שמות בני ישראל" ענינו; לימוד וקריאת התורה.

כן אפ"ל ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן (תורה י"ט), שעי"י שמעלן את הטוב שבתרגום נופל הרע של זה של ביאת בני ישראל במצרים ששם היו צריכים לברר את "הרע" מ"הטוב" שהוא עיי"ה "תרגום" נוגה בין טוב לרע. מרומז ענין זה של שינים מקרא ואחד תרגום.

גם אפשר לדייק ולומר בדבריהם (ברכות ח:): "להשלים פרשיותיו עם הציבור", וזה מרומז ב"אלה שמות בני ישראל", כלליות בני ישראל. (ועיין בליקוטי הלכות קריה"ת ו')

"ויהי כל נפש יוצאי יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים" (א', ה')

לכאורה קשה למה כתוב ב' פעמים "נפש", וכן למה דייקא בכאן כתוב שיוסף היה במצרים?

אך אפ"ל בדרך רמז: ב' פעמים "נפש" בגמ' "שמונה מאות וששים" ובפסיקתא זוטא (שלח ט"ו י"ח): "שמונה מאות וחמשים שנה עשו בני ישראל בארץ משנכנסו בה ועד שיצאו מותכה", והרי עיקר השראת השכינה הייתה בארץ ישראל, רמז לעוד י' - עשרה כנגד השכינה. שעולה ביחד שמונה מאות וששים - ועיקר קדושתם של בני ישראל תלויה ב"ארץ ישראל" (ליקו"מ י', חיי"מ ט"ו, ועוד) לכך כתוב פעמיים "נפש" כמספר השנים שהיו בא"י. ברם, הצדיקים שהם גם בבחינת קדושת ארץ ישראל - כמובא (ליקו"מ ק"ט) עה"פ "צדיקים ירשו ארץ", לכך כתוב: "ויוסף היה במצרים" שאף שהם כעת לא בא"י אך היה להם את קדושתם של יוסף הצדיק, שהוא בחינת ארץ ישראל.

"הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו" (א', ט')

"עם" בגמ' "מאה ועשר" כמנין שנתינו של "יוסף". המצרים קיטרגו שיוסף - שהוא היה מלך כאן הביא את משפחתו והוא אשם שעם ישראל רב ועצום, כי הרי קיטרוגם היה גם על יוסף וכדברי חז"ל על הפסוק

יתברך באופן נצחי תלויה בעיקר בכוח הרצון והתחדשות המבוטא בשם זה: אהיה אשר אהיה.

להתחיל להזמין ולהכין עצמנו בכל פעם מחדש

וכה הם דבריו ב'ליקוטי הלכות' (קה"ת ו' יט - כ): "והענין, שעיקר העצה לקיום התורה הוא להתחיל בכל יום מחדש, ובשביל זה הזהירם בתחילת נתינתה שיהיו דברי תורה בעיניהם בכל יום כאילו היום ניתנה. כי עיקר קבלת התורה הוא שנזכה לקיימה, כי לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה. ולהכניס קיום התורה בעולם - זה קשה וכבד מן הכל, כי יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום, וצריכים לזה עצות עמוקות מאד בכל דור ודור ובכל יום. ולכן מיאן משה בתחילה בשליחותו, כי עיקר קוטב טענותיו היה שאינו רוצה לילך בשליחותו מחמת ריבוי ההסתרה והמחלוקת שמערבבים האדם בזה העולם, שהם בחינת דתן ואבירם, ויצר לב האדם של כל אחד רע מנעוריו ועל כן חשש משה רבינו שהם יקלקלו מעשיהם בכל פעם ח"ו.

על כך השיב לו הש"ת: אהיה אשר אהיה, שבכך טמון הצלחת עם ישראל - להתחיל להזמין עצמו בכל פעם שיהיה לו הויה בעולם שיכיר אותו ית', וזהו: אהיה אשר אהיה ב' פעמים, כי צריכין להתחיל התחלה אחר התחלה... כי זה ידוע שכל התורה והמצוות, שבהם תלויים כל העולמות, כולם כלולים בשם הויה ב"ה, שהוא עיקר ושורש כל השמות כולם.

ובכדי שיתקיים זה השם' אצלם לעולם, הוא על ידי בחינת אהיה שרמוז בכך - 'אנא זמין למיהו', ענין רצון - אני רוצה, שממנו נמשך הכוח להתחיל בכל פעם מחדש. וזה מרומז בשם אהיה שהוא עיקר כלל כל העצות והדרכים והנתיבות להתקרב לשמו הגדול ית', שהוא עיי"י שיקבלו על עצמן להתחיל להזמין ולהכין עצמן בכל פעם מחדש, ותמיד לרצות ולכסוף. וכן יתקיים אצלם לנצח - "זה שמי לעולם זה זכרי לדור ודור", שדרך הרצונות יהיו תמיד דבוקים וקשורים בו יתברך.

הבה נכסוף לרצות, להתחבר לרצון ולהתחלה זו אפילו במטע - גם לדברים קטנים בכל מצב. וכך גם יאיר עלינו תמיד אורו וחסדו - כי הרי שם אהיה המבטא התחדשות ורצונות טובים מלווה אותנו תמיד, ערגה ורצונות שמלווה אותנו לדורות. לא נשכח זאת - "זה שמי לעולם זה זכרי לדור ודור."

שירת הפרשה

"אֶסְרָה נָא וְאֶרְאֶה... מִדּוּעַ לֹא יִבְעַר הַסֵּנֶה וַיִּבְהַמְשֹׁךְ: "וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה."

אֶהְיֶה - לְשׁוֹן רְצוֹן - אֲנִי זָמִין לְמַהְיֶוּ לְשִׁמּוֹת בְּתַבְעֵרַת הַרְצוֹן, בְּקִדְשָׁה שֶׁבְהַגְיִי.

גַּם מִיָּם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֶהָבָה הַרְצוֹנֹת הַטְּבִיִּים מְלִיִּים אֶת הָאֶדָם בְּגִלּוֹת הַקְּשָׁה.

לְהַתְחִיל הַתְּחֵלָה חֲדָשָׁה בְּכָל מַאֲוִי וּרְצוֹנֹתַי זֶה שְׁמִי וְזֶכְרִי לְעוֹלָם וְלְדוֹר וָדוֹר - לְזַכֵּר בְּכָל דְּרָכַי.

היה זה כשמה רבינו היה בעומק המדבר והתקרב להר, שהיה לו חמשה שמות: "הר האלוקים" "הר בשן", "הר בגנונים" "הר חורב", "הר סיני". (מד"ר). שם בשימון המדבר נתגלה אליו הקב"ה מתוך הסנה שבער באש - אך אינו כלה: "והסנה אינינו אוכל".

המראה שראה משה היה מעל דרך הטבע: "ראה משה את האש בתוך הסנה והסנה אינו צומח מתוך הארץ, אלא אם כן יש מים מתחתיו, וכאן ראה האש אינה אוכלת את הסנה, והסנה אינו מכבה שלהבותיו של אש, תמה בלבו ואמר: "אסורה נא ואראה את המראה הגדול הזה מדוע לא יבער הסנה" (מד"ר). ובהמשך מופיע שאלתו של משה רבינו; כשבני ישראל ישאלו מהו שמו של הש"ת, מה אומר להם? עונתו ע"כ הש"ת: "ויאמר אלוקים אל משה אהיה אשר אהיה" בתיבת "אהיה" מרומז שמו הגדול.

אהיה - אנא זמין למהו

מהו אותו "אהיה"? שמתלבש במידת ה"רחמים" מה רצה - הבורא ברוך הוא לומר כאן למשה? ואיזה מסר יש כאן לעם ישראל?

הבה ונתבונן בדברי רש"י: "אהיה עמם בצרה זאת, אשר אהיה עמם - בשעבוד שאר מלכות". אהיה פירושו שבכל מצב ה' עמנו. הוי אומר שבסגולת שם זה - נמצאים תמיד עם הש"ת.

בליקוטי מוהר"ן (תורה ו') כותב בזה הלשון: "אהיה" הוא לשון "רצון", וכלשון "התיקוני זוהר". 'כי אהיה דא אנא זמין למהו'!

למעשה; שרש ששמותו של האדם הוא הרצון. וכך מסביר זאת רבי נתן מברסלב בספרו ליקוטי הלכות (ברכת השחר ה' מא מב): "נפש" הוא מלשון "רצון"! ותוקף הרצון הוא כמו נר דולק - כי האהבה והרצון שיש לאדם שבו ער להשם יתברך ברשפי שלהבת - שממנו מליקין כל הנירות הקדושים, זהו "אור הנשמה", שנקראת "נר", ואור הנר הזה, יכול להאיר בכל מיני חושך וצלמות, בתוך עצם גשמיות הגוף והעולם הזה הנקרא חושך. כי איך שהוא אף על פי כן לבו בו עדין ברשפי אש להשם יתברך, אשר מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה.

גם כשעם ישראל היו בתוך מיצר ודחק האיר להם נקודת הרצון - הנקודה הפנימית, וכהתבטאותם קודם מתן תורה: "רצוננו לראות את מלכנו"! גם כאן - בהתגלות הסנה מתוך שעבוד וצערם של בני ישראל - התגלה להם שהקב"ה אתם בכל מקום ובכל זמן, מתוך הסנה הבוהר באש, נתגלה "אהיה אשר" - שכוח הרצון יש להם תמיד, כך כביכול הש"ת עמם תמיד.

שכינה עמהם

וכך כותב הזוהר הקדוש בפרשייתו (זוהר שמות ב): "אמר רבי שמעון, למדנו במסכת מגילה (כט). בכל מקום שגלו ישראל השכינה גלתה עמהם, בגלות מצרים כתיב, "ואלה שמות בני ישראל", ולמה כתיב "בני ישראל", ולא "יעקב"? אלא מה שכתוב "אלה שמות בני ישראל", הם המרכבות ומחנות העליונים שירדו עם יעקב יחד עם השכינה בגלות מצרים, ירדו עם כלל בני ישראל. הגלות בשילוב הגילוי שכינה לעם ישראל נמשך מאז ולדורות, תמיד שרויה השכינה בין בניו בכל מקום ובכל זמן ועת ומצב.

הארה והתגלות זו של השכינה עם תחילת ה"גלות", ובהמשך בעת "קבלת התורה" להיות קשור ודבוק בו

הַמְשִׁיךְ פְּנִינֵי פְּרִשָּׁה

"אשר לא ידע את יוסף". ובפנימיות הענין שהרי עיקר גלות מצרים, היה בטומאת ערות מצרים כמובא. וזה יולא ידע את יוסף מידת הקדושה.

"הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו" (א', ט')

כל החוזק והעצמה של בני ישראל הוא ממנו. ממנו בעצמו - מתוך האדם דייקא, כי הטוב גנוז בכל אחד ואחד!!! וכדברי רביה"ק מוהר"ן מברסלב שהאדם צריך להאמין בעצמו הוא.

"ותחנין את הילדים" (א', י"ז)

"ותחנין" - ב' יודיין - שם ה' בכינוי. עבודת המיילדות העבריות להכניס בהם חיות בהסתור ובהעלם מבלי שהמצרים ידעו. ולכן "ויעש להם בתים", בתי כהונה ולויה, מקום השראת השכינה - כי המקדש שם שמים בסתר ממשך עליו שכניתו של הקב"ה כביכול, וכדבריהם (סוטה ו:). יוסף שקידש ש"ש בסתר זכה והוסיפו לו אות אחת משמו של הקב"ה, שנקרא "יהוסף" (תהלים פא ו).

"ויהי כי יראו המיילדות את האלוקים ויעש להם בתים" (א', כ"א)

אפ"ל ע"פ דבריהם (שבת לא:). רבי ינאי הכריז: שמי שאין בו "יראת שמים" דומה למי שאין לו בית אך יש לו שער לביתו. וזהו: "ויהי כי יראו המיילדות את האלוקים" בכוח ה"יראת שמים" - "ויעש להם בתים" - בתים שלמים וראויים - לא רק שערים.

"כל הבן הילוד היאורה תשליכה וכל הבת תחיון" (א' כ"ב)

אצל הבן כתוב "הילוד", ולא אצל הבת. אפ"ל ע"פ דבריהם (סנהדרין צט:): "אדם לעמל יולד" - עמל תורה, שזה רק אצל הבן - כי עיקר מהות הלידה הוא רק בבן שיש לו עמל תורה. אך אצל הבת כתוב "ותחיון" שהם נותנים את הכוחות והחיות לבנים ולבעליהם ללמוד, כמובא בדברי חז"ל.

"ויאמר ה' ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים, ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי" (ג, ז)

יש לדייק: "ראה ראיתי". ע"פ המובא בספר "קדושת לוי" שמפרש את הפסוק על סופו: "ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי" שהעיקר שקיבלתי את צעקת בני ישראל זה עבור "אלי" שיצעקו ויתפללו לה' ויתקרבו בדרך זו להשי"ת.

וזהו: "ראה ראיתי". "ראה" - זו הבטה והתבוננות, שכביכול הקב"ה התבונן בצרתן של ישראל, וכדברי הפסוק: "אז ראה יהוה הכינה וגם חקרה..." (איוב כ"ח). התבוננות והכנה לגאולה. וה"ראיתי" זהו ההתקרבות להשי"ת - כמהלכו של ה"קדושת לוי". וזהו ראיתי - לא ראה בעלמא, אלא להיות חקוק בי - בראיתי. וכדברי הפסוק: "עניי ה' אל יראוי".

"יולך משה וישב אל יתר חותנו... ויאמר יתרו למשה לך שלום" (ד' י"ח) יש לדייק שבתחילת הפסוק נקרא בשם "יתרו" ובסוף הפסוק בשם "יתרו".

ואפ"ל שהאות "ו" רמוז על הלוחות כמאמרם הלוחות ארכן ורבן ו', (ב"ב יד.) ובכאן לאחר שקיבל רשות מחותנו ללכת למצרים, ולבסוף השתלשל מיציאת מצרים "קבלת התורה" לכך באמירתו לימשה' שקיבל את הלוחות נקרא בשם יתרו, עם ו'.

כן יש לומר ע"פ המובא ביליקוטי מוהר"ן (תורה קנ"א) שעיקר החיות נמשך מאות ו' "... כי מארת חסר ו", וכאן הרי ביקש רשות לראות "העודם חיים" לכך כשתן לו רשות כתוב בתוספת אות ו' בשם: יתרו.

"הוא יהיה לך לפה" (ד, ט"ז)

יהיה לך בגמטריא: פ"ג (עם התיבות והכולל) - מספר שנותיו של אהרן כשהתייצב יחד עם משה לפרעה. וזהו "הוא יהיה לך" - הרומז על אהרן.

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"צ

"ויעש להם בתים" (שמות א כא)

בית המדרש הראשון של חסידי ברסלב בירושלים מחוץ לחומות

היה זה בשנת תרצ"ו החסיד רבי אליהו חיים רוזין עלה מאומן, לאחר שניצל מציפורני הקומניסטיים והשתכן בדירה בשוק קצה שערים בירושלים, מצא את אנשי שלומנו ללא בית הכנסת משלהם מתגלגלים מתנתן חסד מאחד למשנהו.

ר' אליהו חיים החליט כי לא עוד! הגיע הזמן שלחסידי ברסלב יהיה בית כנסת משלהם בירושלים מחוץ לחומות. ממחשבה למעשה הוא ניגש להגה"ח רבי אברהם שטרנהרץ והביע בפניו את הרעיון, אך רבי אברהם תמה לעומתו באמר: "בשביל מי לבנות בהימ"ד? מי יממן את ההוצאות הגדולות? האם אתה בונה על אנ"ש הנאבקים מדי יום על פת לחם?"

וזאת לדעת כי באותן ימים, רובם מאנ"ש התגוררו ב"עיר העתיקה" ושם כבר היה להם בית המדרש משלהם. אך ר' אליהו חיים ברוח החיה שבו התחיל מיד בפעולות מעשיות לחפש מקום ראוי להיות בית ומשכן לצדיק ולאנשי הנקראים על שמו, לכונן ולייסד בית המדרש לצרכם.

לאחר מאמצים כבירים, מצא את מבוקשו ברחוב "עונג שבת" 2 בכניסה ל"שוק מאה שערים". הייתה זו דירה קטנה בת 2 חדרים, אליה הובילו 15 מדרגות, ר' אליהו חיים הצליח להשיג מאיזהו מקומן "שידה" שימשם כבימה. וכן קם בית הכנסת הראשון מחוץ לחומות ירושלים העתיקה.

ואף שבית הכנסת זה היה קטן במידה הוא גדול וענק ברוח, ואף הרגישו שם מאמרם "עומדים צפופים ומשתחווים רווחים" - שבמקום קטן זה נכנסו לשם אנשים רבים, כעדותם של הזקנים.

החסידי רבי שמואל מרדכי קורנבליט התמנה לגבאי בית המדרש וכבעל תפילה קבוע. מלבד זאת היה משמש כ'מתחיל' בתפילת שחרית בקיבוץ בימי ר"ה בירושלים. מכריז העליות היה רבי משה ירוסלבסקי, ובקולו החזק שמעו את קולו המהדהד בעת שזימרו את הזמירות בסעודה השלישית.

החסידי רבי שמואל הרוביץ היה מגיע במיוחד מ'עיר העתיקה' למסור שיעורים בתורת רבינו. כן היה רבי אליהו חיים לומד 'סיפורי מעשיות' ו'יליקוטי מוהר"ן' לקהל בשבת קודש. לאחר עלייתו של ר' לוי יצחק בשנת תש"ט התחיל למסור שיעורים בבית המדרש ולנהל את כל צרכיו ביד רמה.

פעם אחת לא הגיע רבי לוי יצחק ללמוד 'סיפורי מעשיות' ונתנו לר' משה ירוסלבסקי ללמוד. ר' משה היה יהודי פשוט ולמד מילה במילה כל המעשה הראשונה "מעשה אמאל איז געווען אַ מלך וכו'" בלי להוסיף כלום מדליה, אך משתי עיניו זלגו דמעות שליש מרוב הרגשתו בסיפורים הקדושים, שהלהיב את לב שומעיו באמונת אומן בקדושת רביה"ק והמעשיות הנוראות שסיפר. (ע"פ מימי הנחל).

"ויעש האותות לעיני העם" (שמות ד ל)

משה פֶּעַר לא יהיה חיל

הייתה זו אמו של החסיד רבי משה פֶּעַר רוזנפלד שיחס משפחתם מצאצאיו של תלמידו של רבינו - רבי שמואל יצחק הרב מטשעהרין זצ"ל. הפצירה בהאי צדיקא רבי אברהם בן רבי נחמן זצ"ל שיעירף מברכותיו על בניה שינצלו מלקיחתם לצבא הרוסי.

וכך בירך רבי אברהם: "את בנך משה פֶּעַר לא יקחו, ובנך השני נחמן ינצל". והנה זה פלא שיתקיים ברכתו, שאת רבי משה בער לא לקחו לצבא וניצול בדרך נס, ובנה השני 'נחמן' לקחו לצבא, וחזר מהלחמה כשכל בגדיו קרועים הכדורים, אולם לא נפגע כברכתו "שינצל".

וכך סיפר לימים רבי משה פֶּעַר לבני משפחתו. היה זה בזמן עריקתו מהצבא הרוסי ברח פעם לאומן, ובהיותו על ציונו של רבינו, פגש שם ברבי אברהם בן רבי נחמן, ובא אליו בחרדה ובבקשה: רבי אברהם, מה יהיה אתי? ענה לו רבי אברהם: הרי כבר אמרתי "משה פֶּעַר לא יהיה חיל". "משה פֶּעַר וועט קיין סאלדאט נישט זיין".

באותו עת היו אנשי הצבא עושים פשיטות 'עוצר' על כמה רחובות ביחד, ועוצרים את כל האנשים הנמצאים באזור בדרשם הצגת תעודות מזהות, וכן תעודות 'פטרון' משרות צבאי. ואירע שבאיזה יום סגרו כמה רחובות סביב ה"קלויז" איפה שרבי משה פֶּעַר התחבא מהם.

מרוב בהלה ופחד נגש שוב רבי משה פֶּעַר לרבי אברהם ששהה אז גם הוא בקלויז ושאלו במורה: רבי אברהם, מה אעשה כעת? אמר לו רבי אברהם: אל תירא.

לקח רבי אברהם איזה ספר ואמר לו: בא נא וקרא עמי יחד בספר. וכך כשרבי משה פֶּעַר מעיין עמו יחד בספר החל רבי אברהם לצאת כשהוא מבטי כל הזמן בתוך הספר יחד עמו, וכך עברו יחד את כל המשמרות ואף אחד לא עצרם ושאלם כלום.

ורק לאחר כשעברו ויצאו ממתחם הרחובות שהם סגרו עליהם, אמר לו רבי אברהם: כעת לך וברח לנפשך, ומאז לא נתפס יותר, כברכתו של רבי אברהם.

מן ספֶּר ההוא יִשְׁקוּ הַתְּקָרִים | תַּחֲנוּת טוֹבוֹת בְּתַפְּלָה !

יְלָדִים יְקָרִים ! זֹכִים אֲנִי לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֵי הַשֵּׁם יְתָבָרָךְ כָּל יוֹם שֶׁלֹּשׁ פְּעֻמִּים. כִּכּוֹן זֶה לֹא קָל לְכַוֵּן אֶת כָּל הַתְּפִלָּה, אֲבָל לְפָחוֹת קֶצֶת מֵהַתְּפִלָּה - חֵלֶק מֵהַתְּפִלָּה - אֲנִי כֵן יְכוֹלִים לְכַוֵּן עִם יוֹתֵר כּוֹחוֹת וְלֵהֲתַחֲבֵר לָהֶן בְּהַתְּעוֹרְרוּת וּבְרָגִישׁ לֵב, לְהַתְּפַלֵּל אוֹתָם בְּהִשְׁתַּפְּכוֹת הַנְּפֹשׁ.

וְכֵן הָיוּ מְמִשְׁלִים זֹאת הָעוֹבְדֵי הַשֵּׁם (מוֹבָא בְּסִפְרֵי שִׁיחַ שְׂרָפִי קֵדוּשׁ): סֵדֵר הַתְּפִלָּה הַיָּא בְּעֵצָם כְּמוֹ דֶּרֶךְ נִפְלְאוֹה, מִיְחַדֵּת בְּיָפִיָּה, דֶּרֶךְ אֶרְכָּה וּמִפְתַּלְת, וּבְאִמְצַע הַדֶּרֶךְ יֵשׁ הִרְבֵּה תַּחֲנוּת טוֹבוֹת. כְּשֵׁאֵת אוֹתָם הַתַּחֲנוּת קוֹבֵעַ כָּל אֶחָד לְפִי הַתְּעוֹרְרוּתוֹ וְכִנְוָנוֹ הָרְאוּיָה וְהִרְצוּיָה.

אֶחָד יִצְעָר וְיִנְעַמַּד לְהַתְּפַלֵּל בְּהַתְּלַבְּבוֹת בְּחֵלֶק זֶה שֶׁל הַתְּפִלָּה, וְאֶחָד בְּקִטְעַע אַחֵר שֶׁל הַתְּפִלָּה. וְיִשְׁנֵם פְּאֵלוֹ שֵׁיט לָהֶם הִרְבֵּה תַּחֲנוּת טוֹבוֹת.

וְהָיוּ מוֹסִיפִים וְאוֹמְרִים בְּדֶרֶךְ צַחוּת, אַחַת מֵהַתַּחֲנוּת הַטּוֹבוֹת הַיָּא בְּרַכַּת "אֵהֶבַת עוֹלָם", שְׁבַתְּפַלַּת שְׁחִירִית, שְׁאִפְשֵׁר לְהַתְּמַהֵמָה בָּהּ בְּזַעְקוֹת וּבְבִקְשָׁה רַבָּה וְאֶרְכָּה, לְזִכּוֹת לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר וְלְעִשׂוֹת, וְלִקְרִים הַתּוֹרָה... "וְהָאֵר עֵינָיו בְּתוֹרַתְךָ וְדָבַק לְבָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ..."

נְהִיָּה חֲכָמִים וּבְבוֹנִים, נְתַבּוֹנֵן בְּתַפְּלָנוֹ - מֵה שְׁאֲנוּ מִתְּפַלְלִים, וְנִצְעָר בְּתַחֲנוּת טוֹבוֹת בְּתַפְּלָה לְהַתְּחַבֵּר אֵלֵיהֶם בְּאִפְן מִיְחָד, לְשַׁפֵּף שִׁיחָנוּ דֶּרֶךְ חֵלְקֵי הַתְּפִלָּה שֶׁנִּכְוָן בָּהֶם בְּיוֹתֵר.

**נתחבר
לנעימה
העתיקה
והישנה
וניקה מהם
חיות
לחווה
ולעתיד !**

זוית ראָפֶּה <<